

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat
20 cms.

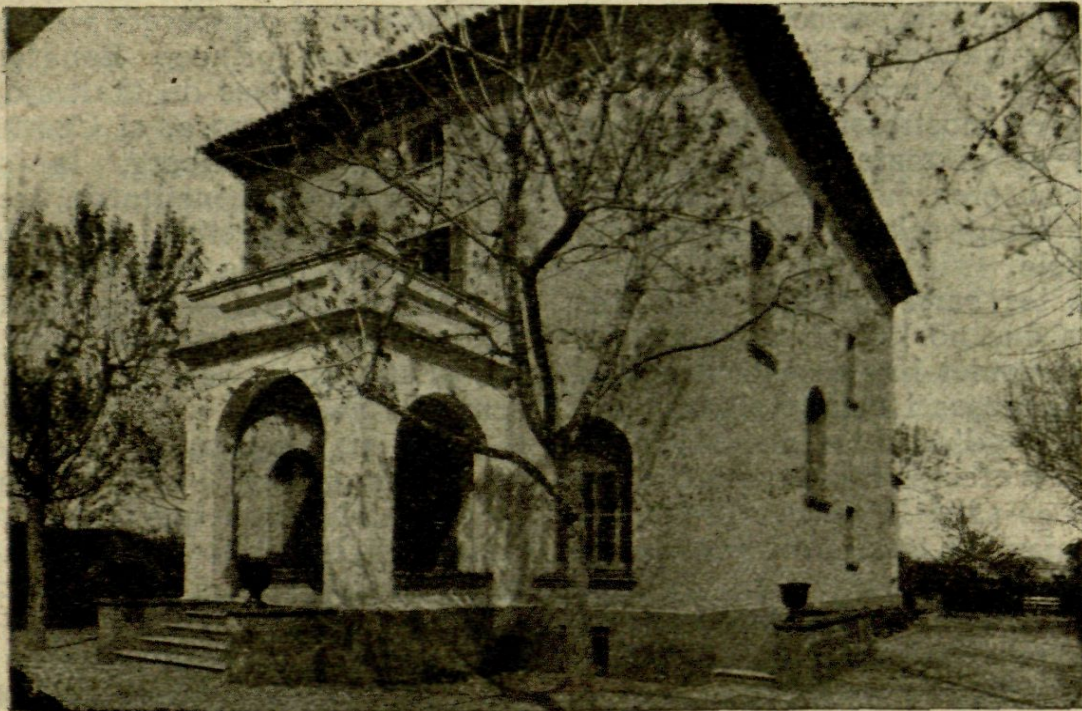
ANY IV. N.º 131

27 MAIG 1926

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

*Una mostra dels gravats que componen el volum de
«Monografies d'Art», dedicat a A. Puig Gairalt.*

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

2. - EL BORINOT.

EL SECRET DE LA PRINCESETA

Els dos o tres diaris que hi havia en el poble de Vilastruch, en parlaven a la plana del davant com un esdeveniment extraordinari. Aviat arribaria a aquell humil poblet, per posar en l'històric castell dels comtes de Vallmajó, la princeseta Lluïsa de Burremberg, filla del gran rei Barrabé III de Burremberg, la qual, asseguraven, era de les més belles del món.

A la princeseta—deia el principal diari del poble—, li plau moltíssim d'estar retirada de les aristocràcies corrompudes de les ciutats, per barrejar-se entre les honrades gents dels pobles humils i entre els menesterosos, per consolar-los i alleujar-los personalment de llurs desgràcies.

La nova que la princeseta era molt bella, fou una de les principals causes que tots els habitants d'aquell poble feliç es mostressin satisfets i orgullosos de si mateixos. Tanmateix, pobres com eren, hotatjarien una persona de sang reial i de formosura inagualable.

Per a les carreteres que feia tres centúries que no havien estat aparellades i que només havien estat trepitjades per pagesos i camperols, aquella nova serví d'un bon reconstituent, d'aquests d'efectes ràpids, car, tot seguit que se sabé la nova, s'ordenà el seu arranjament total amb "Portland" del millor.

Quan hi hagué, però, més admiració entre els pacífics habitants del poble de Vilastruch, fou en saber-se que la princeseta, a la tendra edat de 20 anys, portava un bellíssim collaret de perles veritablement únic en el món.

—No hi haurà prou guàrdia en totes les rodalies—mormolava la gent sabedora del gran tresor que portaria sobre si la princeseta.

—Ja cal que vigilin bé—deia la mestressa d'una taverna, única en el

poble i en la qual, a més de vi, es venia, també, betes i fils i pastes per a sopes—perquè amb la gentota que corre avui en dia...

—Bé prou que n'anirà, de vigilada! —afegí un parroquià de "tarda i nit" mentre amb els seus llavis mig cremats per l'alcohol acabava d'evaporar la darrera gota d'aiguarent que restava en un gotet ple de grosses capelletes.

D'entre els reunits, sortí un d'aquests joves que generalment sol haver-hi en tots els pobles, que es creuen elegants i ben plantats, i ficant-se a la conversa digué amb to absolutista:

—Que si anirà vigilada, diuen? Perquè ho sapiguen, em consta de bona font que la princeseta vindrà acompanyada del príncep Bonafè, oncle d'ella, el Marquès de Maltrajó, la seva distingida esposa, el Comte Felip Carles de Burremberg, la senyora Tramper, la seva institutriu, tres cambrers, sis cambreres, dos autos, set cavalls, una gàbia amb dos lloros i...

—Carat, carat! —interrompé la senyora Peusec, mestressa de la taverna.—Està molt ben informat vostè, senyoret Pasqual!

—Oh, sí, senyora, sí. No hi ha ningú que em guanyi a informacions sensacionals. No veu que el senyor Camelatruch és íntim amic meu i abans de comunicar res a ningú primer en fa "cinc cèntims" a mi!... ah!—digué amb admiració, continuant—es portaran també tretze policies del seu país, perquè vigilin el castell. No fos cas que un mal intencionat li volgués robar el collaret... ah! és tan bonic!... Això sí, senyors, tant com ella, no. No hi ha ningú amb tanta formosura com la princeseta Lluïsa!... Fixeu-vos; té els cabells daurats i brillants com una espiga de blat granada banyada amb el sol de l'estiu i ondulats

com els d'una nina, les seves parpelles llargues, amb els ulls negrosos i inquiets i el seu mirar dolç com el cantar matinal d'un ocell, la fa ésser més xamosa... Quan vostès la veuran!... Jo encara em recordo de quan un dia que anava de viatge i em trobava de passeig prop del seu palau. farà qüestió d'uns sis anys, em caigué sobre una piloteta amb la qual ella jugava. Jo no ho sabia, que era la princeseta Lluïsa, filla del rei de Burtemberg, no; m'ho varen dir després. Jo, creient que era una de les moltes nenes que juguen per aquells volts, anava a mirar si en veia alguna quan per darrera el reixat de les grans portalades del Palau, vaig veure que sortia el caparró d'una nena plena de joventut, que em digué si volia fer el favor de donar-la-hi. La hi vaig allargar amb la mà i ella, després d'agafar-me-la amb ses pròpies mans, naturalment, restà mirant-me llarga estona amb un delicat somriure als llavis; abaixà la vista, després, i fugí amb folla alegria i saltant i jugant amb aquella feble piloteta...

En vista que en Pasqual s'anava enfilant amb els seus arguments poètics, d'altres temps, la senyora Peusec cregué oportú d'interrompre el recital; car al voltant d'ell començava ja de fer-se rodona:

—Bé, bé, senyor dentista: val més que vagi a la seva clínica, que és tard i els seus clients ja el deuen esperar...

—Té raó, senyora Peusec, me'n vaig... ja els ho acabaré d'explicar un altre dia.

I sortí tranquil·lament de la taverna segur d'haver donat una bona impressió d'aquella princeseta que ell mateix no havia vist mai ni en pintura.

* * *

Tothom s'ha llevat molt dematí. Pels carrers hi ha una animació mai vista, car a les onze, segons han anunciat, arribarà a Vilastruch, la reial

persona acompanyada de tot el seu seguici.

Les principals vies del poble són molt ben guarnides amb flors, arcs de triomf, amb els balcons plens de gallarets i banderoles i serrells... Els marquesos de Rodamont, que, feia temps, romanien retirats en aquell poble, en un gran casal de propietat, traguieren al balcó els seus millors tapissos.

Tot i ésser dia de treball, la major part de les botigues, entre elles la de la clínica del dentista Pasqual, romanien fermades en senyal de gran festivitat; el que era molt estrany, car ni els diumenges més solemnes, entre els quals el de la festa major, mai no tancaven, si no fos quan l'alcalde o alguna altra personalitat grossa del poble s'acomiadava per sempre d'aquest món...

Tanmateix feia goig de veure la gent que abillada amb els vestits més bonics es passejava pel passeig Major com els diumenges al matí, prenent el solet tot esperant l'arribada de la princeseta.

Les àvies i algunes mares velletes, assegudes a les entrades de llurs cases, s'entretenien a explicar als seus néts i als seus fillets manyagons coses meravelloses de princeses encisades, que després del desencantament s'havien casat amb un pastoret molt pobre, molt pobre...

—Ja cal que sigueu bons minyons —els deien—, si no la Princeseta s'enfadará i voldrà marxar... no li plauen els nens dolents...

Entre els qui escoltaven aquelles belles i encisadores converses no mancà en Pasqual, badant amb un pam de boca oberta. Anava més mudat que mai, amb guants de pell blanca i tot, com si estés disposat per assistir a alguna funció de gala d'algun Liceu... En Pasqual escoltava aquella narració quelcom embadalit i es creia ésser ja el futur heroi d'una gesta de

4. - EL BORINOT.

fades, quan vet aquí que un llunyà i seguit trompeteig esverà a tots els del poble. Tothom es mirava l'un a l'altre amb seriositat i amb astorament; però després, refent-se, exclamaren plens de satisfacció:

—Ja és aquí!... Ja és aquí!...

—Visca la princeseta de Burremberg!...

—Viscaaaa!...

Efectivament, era la comitiva reial que s'atansava al poble. Aquell trompeteig cada vegada se sentia més fort i a la cara de tota aquella gent es notava l'emoció que el cor llur experimentava en veure's tornada en pura realitat una notícia periodística que creien un somni.

Minuts després, una gran carrossa tirada per vuit cavalls i seguida per diversos cotxes entrava al poble amb tota solemnitat. La gent amb molta alegria aclamava la princeseta i en un moment de disbauxa d'emoció, tothom, amb una embranzida s'acostà a la carrossa reial, amb el desig de veure la princeseta; dins la carrossa veïeren varies elegants damiselles portants totes elles un capell tan gros que féu impossible distingir la bella princeseta Lluïsa.

Sembla que totes estaven molt satisfetes de l'afectuosa rebuda, per tal com saludaven llarga estona amb les mans i amb bells mocadoret.

Les carrosses, no amb poca dificultat, pogueren obrir-se pas entre la multitud entusiasmada, i entraren al Castell dels comtes de Vallmajó, les portes del qual es tancaren ràpidament per evitar que hi entrés l'enorme gernació que anava al darrera.

L'alcalde del poble i el jutge, que foren els qui reberen oficialment la princeseta, no volgueren fer la més petita manifestació referent a ella; només deien que tota la comitiva estava molt satisfeta i contenta de la gran rebuda que els havia fet Vilastruch.

* * *

Tot el poble, un xic desillusionat per no haver pogut veure bé la princesa i estranyats de la seva seriositat i mutisme, començava ja a murmurar d'ella; alguns, però, més comprensius, s'apressaren a dir:

—Això és que deu estar cansada del viatge i no té ganes d'honors... Demà, demà, la podrem veure perfectament entre nosaltres. Així ho assegura en Pasqual...

Com que passaven dies i més dies, i la princeseta no sortia mai del Castell, ni en els seus propis jardins, entre les principals persones del poble ocupades sempre en xafardeig, es feien juguesques. Els uns deien que devia voler estar retirada perquè no la deixaven maridar amb el príncep de Petrogramia, d'altres afirmaven que la tenien segrestada i que si això era cert, els del poble l'alliberarien, costés el que costés... Els diaris també hi deien la seva; car ni els mateixos repòrters no podien entrar en el castell; els tretze policies ho impedien, segurament perquè no pogués desaparèixer el famós collaret de perles d'Orient.

Tot això no deixava d'inquietar a en Pasqual.

—L'haig de veure abans de 24 hores—digué a una colla de clients seus mentre arrencava un queixal a un.

—Vostè rai, senyor Pasqual, que ja l'ha vista, segons ens digué—li respongué la senyora Antònia, la de la carboneria, que esperava el seu torn. Oh, i tan bella com és! Ves, la pobreta, quin disgust deu passar de no poder comunicar amb la gent del poble, que tant li agrada. Tan caritativa com és!...

* * *

Un dia, comparegué a aquell poble una senyora molt elegantment vestida, però, oh, desgràcia! era bòrnia, tenia un nas enorme i coixejava d'un peu. Era la desgràcia personificada, això sí, era molt bondadosa. Aquesta bon-
(Segueix a la plana 77)

QUI LA FA, QUE S'ESPERI

Començava el mes de juny, quan el cel i la terra es canvien els més bells somriures i tota cosa retroba alegrança i salut.

Les herbes, les flors, els ocells de la forest semblava que reien, cantaven i es saludaven mútuament. Entre ells era "l'ocella bonica", que estava d'allò més enfeïnada a construir el niu.

Havia triat un bosc menut que mig s'escondia entre un tossalet i el riu; era d'àlbers i verns, tot una gerdor, i proveït en terra de molts de cucs, que farien una meravella de menjar per a ella i per als seus petits que anava a pondre.

Gaia ocella bonica! Feia com fan les esposes joves, les maretes primiceres que endrecen tota la casa per al nenet que ha de venir.

Havia teixit el niu amb les herbes més oloroses, com farigola, serfull i menta, perquè fos més delitós i s'hi trobessin més bé els petits. Damunt el niu s'eixamplava una rama de vern que alhora servia de defensa dels raigs del sol i el dissimulava. Quan hagué posat tot això a punt, l'ocella bonica s'acotxà, pongué els ous i començà a covar. Ni per menjar no es movia del niu! Volia complir aquella dolça necessitat, sentir el piu-piueig dels menuts i ja menjaria després.

Els petits vingueren una nit de lluna, que l'aire era tebió i per bé que despulladets—amb una mica de borrissó ben just a l'esquena—no els calia tremolar.

Altrament la mare els prengué sota i els va escalfar amb les seves ales, que tan bé aixopluguen.

Eren tres, eixerits i renouers, aviat tingueren desigs de boquejar: oh, quina gana! Semblava que volguessin menjar-se niu i tot. Hi ho haurien fet!

Per això l'ocella bonica es llançà del niu ales esteses i anà a la recerca de cucs.

Els agafava amb el bec, d'en terra, com si fos amb unes pinces, els duia a dalt, i els tres se'ls papaven en un Jesús: així la vella anava i venia del matí fins al vespre, incansable, i mentre era la caça els tres petits feien els seus xerroteigs i posant el bec damunt l'orla del niu i aixecant els ulls al fullam verd i al cel blau, coneixien com és bell el món i beneïen l'hora i el dia que eren sortits de l'ou.

* * *

Amb això un cu-cut, ocell mandrosot, sentint necessitat de pondre, també, i no tenint ganes de fer el niu, tot volant veié el de l'ocella bonica i de seguida pensà a fer-se'n l'amo, i aprofitada l'estona que la mare era lluny, es va posar en un branquilló i, allargant el coll, amb un aire melliflu i persuasiu, començà a dir cosetes als tres menuts i els parlà d'aquesta manera:

—Oh, pobrets, què feu ací tan tímids i encongits. Au, au, via fora! deseixiu-vos i coratge! Proveu les ales, aneu a dar un tomb, el món és gran!

—La mare—respongueren—ens ha dit que no ens hi atrevim sense ella.

—Ca! Deixeu-la estar, la vostra mare—féu el dolent de cu-cut. Ves, que no us deixi ací, sense saber-vos valer i que vingui aquella serpota!

La imatge de la serpota—de la qual la vella (és a dir la mare) ja els

havia parlat—els va espantar de manera que ara l'un ara l'altre van provar d'aguantar-se en les ales i com veieren que les ales eren fortetes, feren un vol i un altre i aviat jaquiren lluny el niu i se n'anaren al prat. Reien de joia i bequejaven l'herbei fresc. Però quan, en venint el vespre, van provar de pujar un altre cop al niu, no tingueren prou força i hagueren de romandre a baix.

Mentrestant el cu-cut s'era ajocat al niu d'ells, i tot cofoi s'hi estava per fer la posta. Havia trobat una casa, i una bella casa, sense costar-li'n res!

Però la cosa no s'acabaria allí. Quan va tornar l'ocella bonica i veié el niu ocupat, va fer un xiscle altíssim i ja es disposava a batre's contra el cu-cut. El cu-cut se'n rigué, va obrir les seves alasses i el bec groc i va dir a l'ocella bonica:

—Prova-ho, una menudència que ets!

La pobra ocella bonica, mig desmaiada, es deixà caure al prat; sinó que per fortuna en ésser-hi caiguda es va retornar quan els fillets li vingueren entorn i fou la gran alegria d'ella de retrobar-los. I els va dir:

—Per la vostra desobediència, la casa és perduda. Però ja és fet, no importa. La Providència ens ajudarà, com castigarà el cu-cut. Veniu amb mi: ara que és nit ens posarem en lloc que no ens trobin els vaillets que escorcollen aquests boscos en cerca justament de petits.

Així la bona ocella bonica es va emmenar els fillets a un forat d'un vern vell i assecat, no gaire lluny d'allí, els féu amagar-s'hi i els deia:

—Per aquesta nit, dormiu. Demà veurem!

* * *

L'endemà el cu-cut va pondre els ous i descarregat d'aquest pes, i complerta aquesta enorme fatiga, l'ocell mandrós saltà al pradell i va veure l'ocella bonica en una branca i digué:

—Qui se'n va perd el lloc i mal s'està.

L'ocella bonica va respondre:

—Qui té més seny, que n'usi.

—Que voldries dir que tu tens més seny que no pas jo?—va respondre el cu-cut.

—Vull dir—feu l'ocella bonica—que no vull entaular baralles amb qui és més fort.

—Pobra bèstia!—va dir el cu-cut amb aire de compassió.

—Sí—va acabar dient l'ocella;—però et recordo que no hi ha un més fort que no en trobi un altre, encara de més fort.

—Ja veurem—va fer l'ocellàs.—Mentrestant sàpigues que jo tinc dalt al niu tres magnífics ous grossos com els d'una gallina, i que en sortiran tres cu-cutets astuts, eixerits i renouers, que seran el meu orgull. Mentre tu has fet tres miques miquetes que després de tres setmanes de vida no saben fer ni un vol! Mira-t'els ací que semblen uns talps. Si passa el gat, fa un sol mos de tots vosaltres quatre!

A voler replicar era cosa d'estar nyic-i-nyec tot el dia amb aquella bestia; però l'ocella bonica no va tornar contesta, contenta de si mateixa, dels seus fills, que en compte d'ésser mesquins i febles, com havia dit el cu-cut, creixien robustos, grossos, amb un bé de Déu de plomes i amb dues ales de colors als costats que feien goig de veure.

S'estaven encara en aquell tronc vell, però de tant en tant també arribaven algun vol i un dia que la calor apretava de valent i tot el camp era

dat era una de les principals causes que la gent es fixés en la desconeguda. Generalment la dona misteriosa apareixia a les tardes i en vesprejar desapareixia.

En Pasqual deia les mils pestes d'aquella desgraciada senyora, i donava entenent que era una bruixa, i que ben segur que era la causa que no pogués sortir la princeseta del castell dels comtes de Vallmajó.

Una tarda que en Pasqual tenia tota la clínica plena de clients, tot d'una es presentà aquella senyora estrafalària, acompanyada d'un senyoràs elegant. La senyora anava amb la cara embolicada i es queixava molt de la boca. El senyor pregà que la deixessin passar la primera, car sofria molt.

Reconeguda per tothom que era la dama bondadosa, la deixaren passar, i tot era acostar-s'hi per consolar-la.

En Pasqual, amb mala gana li donà un calmant i després d'haver-li repassat minuciosament la boca li digué que calia que li arrenqués les quatre dents del davant.

L'operació restà enllestida. Les quatre dents foren arrencades. Ningú dels assistents no podia mirar aquella pobre senyora.

—Mercès—li digué aquella desconeguda.—M'ha fet calmar tot el mal.

—Ho celebro moltíssim, distingida senyora... m'ha d'abon...

El senyor comprenent ço que anava a dir el dentista, no li deixà acabar la frase i tot allargant-li una tarja perfumada digué majestuosament:

—Farà el favor de posar-ho al compte de Son Altesa la Princesa Lluïsa, ací present, filla del nostre Rei Barrabé III, senyor de Burremberg, que Déu guardi per molts anys.

Efectivament, era la princeseta Lluïsa. En Pasqual tingué un rodament de cap. La gent es va riure ben bé de les seves facècies, i conegueren el secret d'Estat que feia que mai la princeseta no volgués sortir del Castell.

JOAQUIM PENINA I RUIZ

Del balconet estant

Passa el Doctor Rubió i Lluch. Torna de la Universitat, on mestres (catedràtics) i alumnes li han fet una ovació. Ah, senyors, una ovació de veritat, sense sotentesos.

El doctor Rubió i Lluch és reglamentàriament jubilat. La seva veu ha ressonat durant molts anys en l'aula universitària sempre mestrívola. Amb els anys, la seva veu adquirí aquella sonoritat penetrant d'esperits, i al seu entorn es feia, cada cop més vívida, l'aurèola del mestre. Mestre, bella paraula, insubstituïble ara per designar-lo.

Deixa la Universitat, però no la deixa, ja no pot deixar-la, que la Universitat va en ell. Continuarà en la cambra quieta, augusta de tants records literaris, la tasca docent, la més alta universitat.

* * *

Hem tingut ocasió de veure el volum dels Jocs Florals d'enguany, i ens hem encantat en el document notarial de l'eximí senyor notari Narcís Batlle i Baró, en virtut del qual resta protocolitzat (aquesta paraula fa posar la cara seriosa) el veredict de Jocs. Amb l'avantatge de fruir les composicions, si no les composicions els títols llurs de doble idioma; perquè tots consten escrupolosament vertits a l'espanyol.

Heus aquí com—poc s'ho devien pensar—els nostres autors s'han vist traduïts, quin triomf!

* * *

Consta a l'acta dels mateixos Jocs, que en votar-se l'adjudicació del premi Rabell a "L'ingenu amor" de Carles Riba, el senyor Pere Corominas, no conforme amb el fall, fa anotar que el seu vot és per a "Estampes de l'Empordà" de Mossèn Lluís G. Pla.

Diuen que Pere Corominas, el de "l'esquerra" ho féu sobretot perquè no el tinguin per un menja-capellans.

Acació i Hemeroteca General

* * *

BOLETIN

Cámara Oficial de Comercio e Industria

Domicilio Social: Ciudadanos, 19. pral.—Teléfono: Urbano, núm. 7. — Interurbano, núm. 52

AÑO XV | Girona, Julio, Agosto y Septiembre de 1925 | Núms. 169, 160 y 161

SUMARIO

Labor de la Cámara en los meses de Julio, Agosto y Septiembre de 1925. — Información. — Legislación. — Publicaciones recibidas. — Censo electoral de la Cámara

Las oficinas de la Secretaría de la Cámara estarán abiertas para el público todos los días laborables de 4 a 6 tarde.

Labor de la Cámara en los meses de Julio, Agosto y Septiembre de 1925

A) REGIMEN Y VIDA DE RELACION

Jurado de estimación de utilidades.

—De acuerdo con las Cámaras de Comercio de Palamós y San Feliu de Guixols fueron designados para formar parte de aquel Jurado en representación de las nombradas Cámaras y de la de Girona los señores siguientes: D. Antonio Monseny, vocal industrial; D. Martín Montaner, suplente; D. José María Pérez Xifra, vocal comerciante; D. Bartolomé Ausubell, suplente.

Exposición nacional de Ingeniería.

—Se divulgó entre los electores la celebración de la misma, se repartieron reglamentos y se dispuso la fijación de carteles anunciadores.

Utilización del local de la Cámara.

—Pues confió al salón de actos a la sociedad «Grup Excursionista i Esportiu Gironí» para instalar durante las ferias de San Narciso una Exposición de arte.

Pésame. — Se acordó hacer constar en acta el sentimiento de la Corporación por el fallecimiento del hermano político del Sr. Vicepresidente D. Esteban Solé, y del hijo primogénito del miembro D. Juan Cruz.

Al tener noticia del fallecimiento de D. Diego Gómez, Presidente de la Cámara de Comercio de Sevilla, ocurrida en Casael (Alemania), se dirigió a la nombrada Cámara sentido telegrama de pésame.

Otros actos de cortesía.

—Correspondió a la Cámara:

Al Sr. D. Onofre Pont y Berge al participar haber sido nombrado Gobernador civil interino de la provincia

—Al Sr. D. Fernando Saura al poseer el cargo de Delegado de Hacienda.

—Al Sr. D. Anselmo Gil de Tejada al participar haberse posesionado de la Fiscalía de la Audiencia provincial.

—Al Sr. D. Luis Parada al comunicar haber sido elegido Presidente de la Cámara de Comercio de Santander.

—Al Sr. D. Antonio Doria y Doria al participar haberse posesionado de la Presidencia de la Cámara de Comercio de Navarra.

—A las Cámaras oficiales españolas de Comercio de Montevideo, Lima, Rosario de Santa Fe y Guayaquil al participar la renovación reglamentaria de sus respectivas Juntas Directivas.

La Cámara fue invitada:

A la inauguración oficial de la Feria Internacional de Muestras de Praga.

—A la solemne apertura del curso 1925-26.

Agradeció el envío de publicaciones a las siguientes Corporaciones y particulares:

Cámara de Comercio y Navegación de Barcelona.

Cámaras de Comercio e Industria de Cádiz, Jaén, Sevilla, Tortosa y Valencia.

Cámaras de Comercio españolas en Lisboa, Filipinas, Méjico y Rosario de Santa Fe.

BOLETIN

DE LA

CÁMARA OFICIAL DE COMERCIO E INDUSTRIA DE REUS

AÑO XI

Junio de 1925

Núm. 90

Vida de la Cámara en el mes de Junio

Sesiones. — Se celebraron la ordinaria del día 30 y la extraordinaria del día 5.

Asistencia a las reuniones. — Sr. Boqué, Massó, Escolá, Miret, Abelló, Calsals, Solé y Casas.

Servicio de reciprocidad. — Entre la Asociación de Comerciantes de la Habana y esta Cámara se ha establecido un plan de servicio recíproco cuya finalidad está inspirada en el propósito de desarrollar, haciéndolas más fáciles, las relaciones existentes entre Cuba y España.

Junta de Muelles de Vigilancia, de Tarragona. — He aquí la relación de los ingresos y gastos de la misma hasta 1º de este mes:

Junio 1.º	— Importan los Ingresos hasta la fecha	520.260'55
12.º	— Ingresado los recibos rectificadores de los Sres. Ferrer Mari y Ricomá (devueltos en abril)	335'77
12.º	— Id. id. del Sr. Mariné	38'42
12.º	— Id. id. del Sr. Alaix	26'99
12.º	— Id. id. de Sres. Suc. de M. Fenech	161'94
12.º	— Id. id. de D. A. Russell Porta	280'19
12.º	— Id. id. de D. S. Alaix	66'77
12.º	— Id. id. de Sres. Suc. de M. Fenech	185'46
12.º	— Ingresado los recibos correspondientes a la 1.ª y 2.ª quincena de mayo	4.055'85 5.151'39
	Total de Ingresos.	525.411'94
1.º	— Importan los Gastos hasta la fecha	510.054'60
3.º	— Devolución recibos Sr. Alaix para rectificar	66'77
3.º	— Id. id. de Sres. Suc. de M. Fenech	185'46 252'28
	Total de Gastos.	510.306'83

Tamany: 24 × 21'7. — Any 1915. — Impremta de J. Vila Sugrañes.

DIARIS, PERIODICS, REVISTES, BUTLLETINS, ETC.,

Boletín de la Cámara oficial de Comercio e Industria. Girona. — Tamany de 32'3 × 22'5. Començà a publicar-se l'any 1911. Consta de 8 pàgines, i les de cobertes, especials, en paper de color, ordinari. Correspon nòminament un número per cada mes. Conrea el ram de l'especialitat. Circula entre els socis de la Cambra. No consten preus. Impremta de Dalmau Carles, Pla, S. A. Gran via de Jaume I, Girona.

Boletín de la Cámara oficial de Comercio e Industria de Reus. — Tamany de 24 × 17. Publicació mensual que començà l'any 1915. Consta de 12 pàgines de text; d'altres d'anuncis, i les cobertes en paper, un xic superior,

de color. No consten preus per a la venda ni subscripció. Impremta de J. Vila Sugrañes, Raval Alt de Jesús, 38, Reus.

Economía. — Tamany de 31'8 × 21'9. Butlletí de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Tortosa. Publicació mesadera, que començà l'any 1918. Consta de 16 pàgines de text, més les de cobertes en paper especial. Duu escrits relatius als temes de l'especialitat. Es reparteix entre els socis, no es ven. Impremta d'«Heraldo de Tortosa».

Boletín de la Cámara Oficial de Comercio e Industria de Valls. — Tamany de 27 × 19'1. Del número que

ECONOMIA

BOLETÍN DE LA CÁMARA DE COMERCIO, INDUSTRIA Y NAVEGACION DE TORTOSA
Redacción y Administración: Domicilio de la Cámara, 611 de Friedrich, 3. — Teléfono 21

AÑO VIII

ABRIL DE 1925

NÚM. 56

SUMARIO

Sección Doctrinal: Hacia un nuevo porvenir: El F. C. de Lérida al Val de Zafán avanza. — La crisis económica. — La importación del aceite de oliva español en Filipinas. — Las nuevas tarifas del impuesto de colinas personales. — Actividad de la Cámara: La protección a la industria arjiera. — Los locales de Correos y Telégrafos. — La crisis del trabajo. — La tributación de las premsas para la elaboración de aceite de olivas. — Sesiones celebradas. — Resumen Legislativo. — Crónica. — Movimiento en el Puerto de San Carlos. — Cotizaciones.

SECCION DOCTRINAL

HACIA UN NUEVO PORVERIR

El F. C. de Lérida al Val de Zafán

Estamos en camino de una transformación de nuestra economía. Hemos afirmado recientemente que triunfará la lucha de competencia planteada por la gran ganadería que logra situar en los centros de consumo sus producciones a un mínimo precio. Y en ello juegan y jugarán siempre importante papel los transportes. La fidelidad, regularidad y baratura es la tríada sobre que necesita apoyarse todo el sistema de transportes para que estos rindan a la economía el tributo de su práctica utilidad. He ahí la importancia que para nosotros tiene el plan general de ferrocarriles formado por el Consejo Superior Ferrovial, y sobre el que ha sido sujeta información pública que fins el día 13 de Mayo próximo.

Figura en dicho plan prevista una línea de Lérida a Mora. Y así sin más objetividad que esta, resulta inminente la nueva línea, pues que si Mora ni la línea que debería atravesar para llegar a ella desde Lérida no ofrecen base económica, suficientemente segura, ni la bastante robusta—actual o fuertemente—para justificar y menos para compensar los gastos de la construcción y sostenimiento de un ferrocarril. Por que la sola finalidad de enlazar Lérida con la red ilustre de los directos a Mora, está ya lograda por medio de la línea Tarragona a Lérida, perteneciente a la Compañía del Norte.

Tanto el ideal de una vía de comunicación ha de ser la unión de otras vías entre sí, y el enlace de centros de producción y de consumo con el mínimo costo y dificultad con un común sentimiento hemos convenido, que es lo que asegurará la rapidez y baratura del transporte. Por consecuencia, pues, la línea Lérida a Mora que figura incluida en el plan general, no resuelve

ninguna necesidad imperiosa ni ofrece ningún porvenir.

En cambio, frente a ella sostenemos nosotros, por la defensa que nos está encomendada de los intereses económicos, que debe ser incluida en aquel plan una línea que enlace el F. C. de Val de Zafán al Mediterráneo, con el de los Transperennos. Encomendado sólo no sólo todo sin la solución de constancia que hoy queda entre Lérida y el Val de Zafán. Lo cual se lograría con la construcción de una línea de unos 100 kms. es decir, un partido de Lérida, punto donde hoy terminan los Transperennos, y pasando por Tardana, vaya a empalmar con el Val de Zafán allí donde los técnicos consideran más conveniente.

Esta solución encierra para la economía general la ventaja inestimable de realizar un objetivo de importancia extraordinaria: la de dejar tendida una línea desde Francia al Mediterráneo, la más directa, poniendo en comunicación rápida los principales centros de producción franceses, como las más importantes capitales europeas con el Marrocos francés. Como pretexto también para nuestra economía particular el atractivo porvenir de poder situar en Francia y en las demás plazas continentales los arrojes, los aceites, las cebollas y frutas, en una palabra, nuestra insalvable falta de productos de este género. Aparte también, de que tales corrientes de tráfico asegurarían al Val de Zafán un volumen de movimiento superior a toda previsión actual, y aumentaría el grado de vitalidad que hoy ya adquirimos para nuestras naturales salidas al mar.

Por eso mismo, por su definitiva importancia y transcendencia sostenemos como más conveniente para España y para Tortosa que en el plan general de ferrocarriles figure el ferrocarril Lérida-Valdezañón pasando por Tardana. Y para que esa nuestra lo sostengamos y defendamos con un común sentimiento hemos convenido, que es lo que asegurará la rapidez y baratura del transporte. Por consecuencia, pues, la línea Lérida a Mora que figura incluida en el plan general, no resuelve

BOLETIN

DE LA

CAMARA OFICIAL

DE

COMERCIO E INDUSTRIA

DE

VALLS

Tamany: 31'8 X 21'9. — Any 1918.

Impremta d'«Heraldo de Tortosa».

Tamany: 27 X 19'1. — No consta la data. —

Impremta d'E. Castells.

APAREGUTS A CATALUNYA DE CENT ANYS ENÇA

tenim a la vista no podem treure la data en què començà la seva publicació. Surt en dates varies, sense un terme fix d'espai. Consta de 12 pàgines de text, més les cobertes en paper ordinari de color. Es bilingüe. No consta nota de preus per a la subscripció ni venda. Impremta d'E. Castells, Valls.

* * *

Amb goig veiem com diferents publicacions s'ocupen de la nostra premsa que podríem anomenar "retrospectiva". Darrerament pagut "Martí Martell" en "La Veu de Catalunya" parla de la premsa barcelonina de fa un segle. Així mateix la notable "Gaset

de Vilafranca" publica facsimils de periòdics vells apareguts a l'esmentada ciutat penedesenca. També "La Campana de Gràcia" publica actualment el cèlebre periòdic "Un tros de paper", després d'haver reproduït "Lo noy de la Mare". Encara en la fulla dedicada a Balaguer per "La Veu de Catalunya", un interessant article apareixia en el qual hom donava compte de tots els periòdics sortits de l'esmentada població.

Això ens és una satisfacció. Primers que fórem, nosaltres, ens sembla, aquesta vegada, a "posar damunt la taula" aquest important aspecte bibliogràfic, ens felicitem que en la nostra idea abundin d'altres. D'aquesta manera, més en beneficiarà la cultura.

10. - EL BORINOT.

Primera Comunió

*En la d'infants de l'Escola Municipal
de Sords-muts*

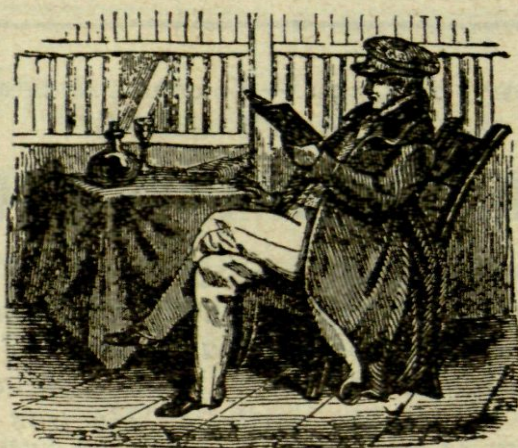
Un gai estol d'infants sense paraula
us volen en son cor, que és un altar;
no us poden amb la boca pas lloar:
pomell de liris per la vostra taula.

Senyor, no tenen parla bé ho sabeu;
però tenen desig i pensament
per rebre-us, tant amb fe com dignament,
avui per primer cop: no me'ls deixeu!

Mireu-los que bonics, són plens de llum;
de veure'ls tan contents bo i fan plorar;
no senten les remors, tot és pensar:
sa carn i tot avui els don' perfum.

Digueu-vos de donà'ls protecció:
que siguin forts en vida per lluità,
que, quan ja vells, el dia de demà,
hagin deixat arreu bona llavò.

JOAN BERTRAN

Llibres & Lletres

PINDARIQUES MODER-
NES, per J. M. Casas de Mu-
ller (Biblioteca "Les Illes d'or",
vol. I), Llibreria Catalònia,
Barcelona, 1926.

Amb un pròleg molt amant del Pa-
re Miquel d'Esplugues, O. M. Cap.,
s'obre aquest llibre, que és un teixit
de cants poemàtics en prosa amb els

quals l'autor endreça sengles turgents
lloances a les "modernes" manifesta-
cions del nostre viure actual. Podríem
assenyalar alguns d'aquests cants un
xic, potser, massa "inflamats", d'una
adjectivació de vegades una mica
massa "corrent", potser hom hi troba-
ria una certa pesantor, que contrasta
amb l'àgil vol d'altres cants, alguns
dels quals són models deliciosos que
es fan llegir més d'una volta. No es
requereix poca traça per fer això que
ha fet En Casas de Muller; és una
feina exposada, un viarany per on és
molt perillós de trescar: un aire de
poema resolt en prosa és sempre d'u-
na dificultat extraordinària; l'autor
ho sap i es lliura al seu propòsit amb
un coratge i una decisió capaços de
polveritzar aquestes dificultats. I hi
ha moments que el seu cop de mà és
definitiu.

EXPEDICIO DELS CATA-
LANS A ORIENT (*extret de*
*la "Crònica" de Muntaner; col-
lecció "Els Nostres Clàssics"*.
Barcelona, 1926.

Lluís Nicolau d'Olwer és l'encarregat de presentar-nos l'edició d'aquesta emocionant epopeia (almenys per nosaltres, podem anomenar-la així) d'un sector de la nostra gent a l'Edat Mitja. Amb poques pàgines de pròleg posa de relleu les condicions del fill insigne de Perelada i la fisonomia de la seva crònica, la lectura de la qual voldríem veure ininterrompuda. La collecció "Els Nostres Clàssics" fa amb el recontre viu i animat de l'anada dels catalans, "almogàvers", a l'Orient un altre llibre ben bonic, ornament de biblioteca.

A. PUIG GAIRALT (VI de
"Monografies d'art), per Joan
Sacs, Barcelona, 1926.

Podeu contemplar 31 reproduccions
d'edificis i projectes que us donen
bastant la mesura del que és aquest

arquitecte distingit i culte, home que cuida posar sempre en els seus plànols la part destinada a biblioteca, per tal que ni per l'excusa de manca de lloc a posta no pugui hom desentendre's del culte i del tracte dels llibres. Antoni Puig Gairalt ha donat a la ciutat cases bellíssimes, mostres del seu geni harmònic, ple de gràcia. Joan Sacs en fa una semblança ben reeixida.

MONESTIR DE SANTA MARIA DE L'ESTANY, per Joan Codina Puigsaules, amb un pròleg de Joaquim Folch i Torres. *Editorial Políglota, Barcelona, 1926.*

Un llibre bellíssim, contenint 58 gravats excel·lents que no us cansareu mai de mirar. L'autor, d'una manera senzilla, amable, planera, us va descrivint les bel·leses, amb acotacions històriques, amb anècdotes felices, d'aquest indret on els aires tenen murmuris de llegendes. Aquest llibre constitueix una monografia deliciosa, saturada d'afectes, tota ella amb un esponjament cordial que se us comunica agradablement.

CARNET D'UN HETERO-DOX, per Cristòfor de Domènec (Brand), *Barcelona, 1926.*

Aquest llibre, d'una coberta virolada, estrident, simbòlica, ultrapassa les dues centes pàgines, conté multitud de "carnets" apareguts a "Justícia Social" i d'altres ara per primera vegada donats al públic. L'estil, la manera, encara més que la mateixa ideologia de l'escrit, són contra la "popularitat"; l'expressió literària de l'autor d'aquest llibre és una mena de "rara avis", que delata ben bé un temperament que també va ben sol, si no és entre paradoxes o quasi, anatemes, sarcasmes, sentències, tot a cops de maça. "Carnet d'un heterodox" ani-

rà a formar en la "literatura d'infern", com una altra espora, plena, això sí, de vivacitat i d'una reiterada protesta catalanesca.

JOCHS FLORALS DE BARCELONA, Any LXVIII de llur restauració, *Barcelona, 1926.*

Any darrera d'any, els Jocs Florals han bastit el seu monument, que a hores d'ara ja podem dir que és *aere perennius*; cada volum és com un carreu en el vast edifici gloriós. El volum d'enguany ofereix, si no l'extraordinària qualitat literària que alguns voldrien, o haurien volgut—per un *trop de zel*, tal vegada—, l'especial interès de la manera com han tingut lloc: una nota ben curiosa digna de tenir-se en compte en la historiació de les diverses etapes dels Jocs. Es característic d'aquest volum el to de "mitja veu" amb què apar que són dictades les seves composicions; un instint de discreció que no permet els grans arravataments. Constituirà una nota dels temps que travessem.

SEVERAL

—S'anuncia la publicació d'un llibre de cròniques de Domènec de Bellmunt.

—Diu que el llibre del P. Sunyol, O. S. B.: "Introducció a la paleografia musical Gregoriana" és en curs de traducció al francès, alemany, anglès i italià.

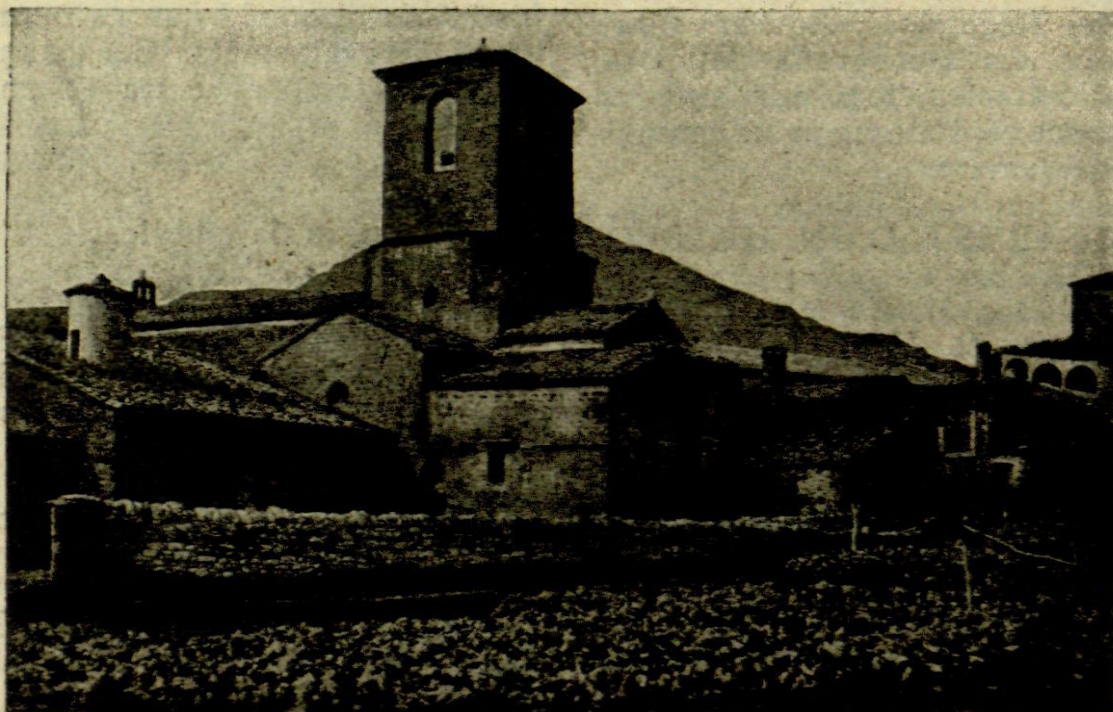
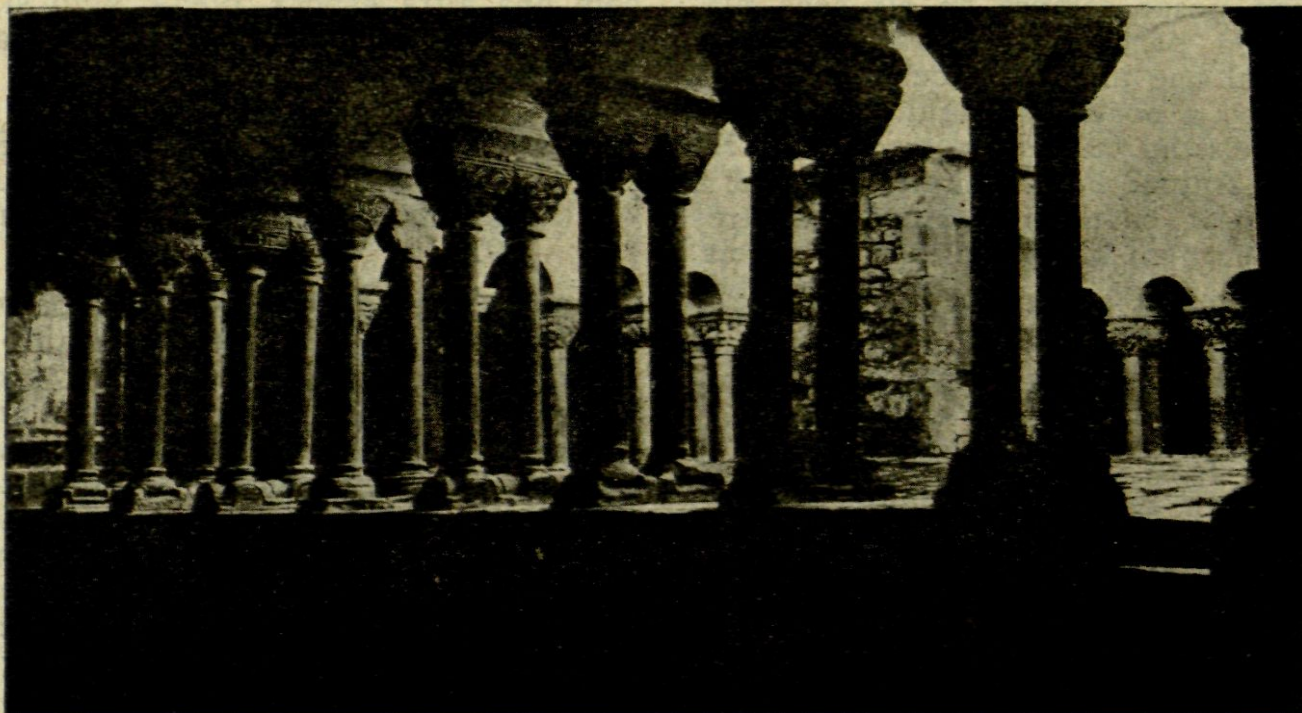
—S'anuncia per a dintre pocs dies la publicació del volum VIII de la Biblioteca Sabadellenca.

—El llibre de Mossèn Lluís G. Pla: "Estampes d'Empordà" diu que serà traduït al danès.

—Hom anuncia la pròxima publicació de tres volums de versos: "Espigues en flor" de Maria-Antònia Sal-

(Segueix a la plana 15).

12. - EL BORINOT.

Mostra de gravats del llibre nou «Monestir de Santa Maria de l'Estany».

Ja mon cor de cards i ortigues
l'antiga saó ha mudat,
i amb la vostra sang regat
ha produït eixes *figues*,
i d'abundoses espigues
molt prest cobert ha de ser,
tant, que serà menester,
per aplegar còpia tanta,
que en la vostra Església santa
s'edifiqui un nou graner.

I la collita, ajustada
en estança tan ditxosa,
la vostra Mare amorosa
de mal la tindrà guardada.
Que repartida i tornada

a sa blancura perfecta,
restarà segura i neta,
i el gra de corcs no ofès,
sempre hi cabrà més i més
tant quant serà més estreta.

Així amb mil seus dolors
el cor de Teresa estava
entre un golf de pena brava,
i el port d'extremats favors.
Quan dels virginals amors,
pagat l'Espòs sobirà,
ses ànsies assegurà
dient-li: que el món veuria
que els favors, que rebia,
eren favors de sa mà.

A SANT IGNASI DE LOYOLA

*Tenint l'ànima a Manresa
tan devota i recollida,
sens sentits amb gran fermesa,
consumit sense flaqueza,
és mort Ignasi i té vida.*

GLOSSA (I)

A que ens admirem incita
la privança que té amb Déu
nostre sagrat Jesuïta,
puix que ni Moisès li féu,
ni Pau tan llarga visita:
Veient el mon tal estranyesa,
diu que la naturalesa
en eix cas no hi té què fer,
i que això no ha pogut ser
tenint l'ànima en Manresa.

I contemplant que ella sola
aquest gran favor mereix,
i quan remontada vola,
una gran lloa infereix
de l'ànima de Loyola.
Que si és així afavorida
qualsevol, segons la mida
del devot recolliment,

mai n'hi hagut entre la gent
tan devota i recollida.

Si un alta torre tingués
facultat de caminar,
si oloràs, oís i veiés,
no és possible que durar
en sa fermesa pogués.
Dels sensibles la vaguesa
a enderrocar-se amb prestesa
sens dubte l'obligaria,
bé doncs Ignasi estaria
sens sentits amb gran fermesa.

Els que així el veuen estar
donen al discurs mil voltes,
i amb raó poden dubtar,
sobre si han de dir-li absoltes,
o han de aportar-li menjar.
Està la flama amb vivesa

(1) Aquesta glossa fou premiada en el certamen celebrat a Girona a 2 d'agost de 1610, amb motiu de les festes de beatificació de Sant Ignasi.

quan del cos on és encesa
tot l'humor consumit ha,
i Ignasi (l'humor mundà
consumit) sense flaquesa.

Dos contraris inhumans
el més fràgil, el més fort,
el flac i de forces grans,

en fi la vida i la mort
ací es donen les mans:
Quan tenen l'ànima unida
al bé a què Déu la convida,
i estant sota el mortal vel
per el mon i per el cel
és mort Ignasi i té vida.

EPITAFI A LA SEPULTURA D'UN ESCOLÀ DE L'AUTOR

ENTERRAT SOTA LA PICA DE L'AIGUA BENEITA

Ací jeu un escolà
del temple de Vallfogona,
que dol i llàstima dona
als bronzes que repicà:
en els breus anys que logrà
tan bon dissenyi prengué,
que de dotze que en visqué
sis a l'Església en serví:
i a millor vida partí,
el qui la partí tan bé.

Dels seus ossos el descans
sota aquesta pica es funda,
que li torna quan inunda
l'aigua que hi posà amb ses mans:
infereixen els humans
pits, d'aquesta pedra dura
(si amb sa limfa santa i pura
tals oficis reconeix)
els sufragis que mereix
d'ells aquesta sepultura.

COBLES A SANTA BÀRBARA

*Venerada a Vallfogona,
sigueu Patrona,
de qui vostres llaors canta
joh Bàrbara, verge i Santa!*

De viciosa i gentil planta,
essent flor santa,
la primera llum del dia
veiéreu en Nicomedia:
mes no aguanta
vostre zel d'Idolatria
els enganyys, i els abandona.
"Sigueu Patrona, etc."

Vostra fe en Crist posada,
fecundada
del baptisme en font divina,
per a fer-vos heroïna
matisada
amb varietat peregrina

de virtuts es perfecciona.
"Sigueu Patrona, etc."

Vostra bellesa reclosa,
no obstant gosa
dins l'alta torra en què habita
del tracte, que us facilita,
com a Esposa,
Jesucrist, que allí us visita,
i d'amant vostre blasona.
"Sigueu Patrona, etc."

Vostre pare a tal clausura,
presó dura,
sols dos finestres destina:
vostre ingeni a fer atina
l'obertura
tercera, amb què de la Trina
Deïtat idea ens dóna.
"Sigueu Patrona, etc."

và, amb un pròleg de Josep Carner; "Ofrena rural", de Guerau de Liost; i "Sàtires" del mateix Guerau de Liost, amb ninots d'En Xavier Nogué.

—Ha sortit el número 11 de "La Revista dels Llibres" dedicada a les publicacions religioses.

—Antoni Busquets i Punset prepara la publicació de les obres de Bori i Fontesta.

—A Santa Coloma de Farnés s'ha estrenat l'obreta lírica, lletra de Mossèn Lluís G. Pla: "El tron vacant", música de Mossèn Jacint Renau.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

PATENTS I MARQUES
A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES
F. BONET.—València, 188

Llibres, els millors
EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

Instal·lacions elèctriques, aigua i gas
RAFEL SALA.—Corts Catalanes, 451.

Pelleteria
LE RENARD.—Corts Catalanes, 614.

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC
(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

Ceràmica i Rajoles
CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

TRIBAS I FERRER. B. REGINA
Novelles escollides.—Muntaner, 65

Mantons Manila i Mantellines
C. FONT.—Call, 1.

Llaneria i Sederia
CASA PUIG.—Call, 9.

Camiseria.—Boqueria, 36 i 38
RODRIGUEZ & FERRER

Articles Fotogràfics i Ràdio
PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18.

Art. Fotogràfics i treb. de Laboratori
E. PICAZO.—Jovellanos, 4.

Articles fotogràfics i ràdio
V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Articles Viatge i Pell
LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

ANTIGUITATS D'ART
Carrer del Call, 28, pral.

R. ABELLÓ.—Ronda S. Antoni, 48.
Làmpares menjador, des de 10'90

Cristalleria i Alumini
CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.

Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL.
Carrer Muntaner, 56

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS
A. Hernández.—Rosselló, 199.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques
ALFONSO MAÑES.—Villarroel, 173 bis

GANIVETERIA ROCA
Plaça del Pi, núm. 3

CAMISERIA del "Liceo"
JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

Pianos, harmòniums: venda i afina-
ció.—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.

Sastreria Econòmica.—P. Padró, 14
Trajos a plassos i al comptat

Acadèmia Tall i Confecció per a
senyoretes.—Diputació, 222, pral. 1.^a

Electricitat. - Làmpares. - Motors
Menéndez Pelayo, 103 (G.)

Sastreria Guilemany, vestits i for-
mes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G

SALA PARÉS
Establiments **MARAGALL**
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. en c.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despaitx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER

Corts Catalanes, n.º 647
Teléfon 813-S. P. - BARCELONA

**IGNASI FOLCH
I TORRES**

Una dona

Novel·la
contemporània

A TOTES
LES
LLIBRERIES

Preu:
3'50 ptes.

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS~AUTOTIPIAS

CALÇATS

**ALFONS
RASPALL**

Es serveix
bé, bo
i a bon preu

Portaferrissa, 13
BARCELONA

LLÀTZER DE TORMES

el clàssic de l'humor
demaneu-lo a totes les llibreries

2
Pessetes

Reirotgeria "El Marino"

EL MILLOR
RELOTGE
SUIS DE PRE-
CISSIO. Garan-
tit per 10 anys
i únic que du-
rant els cinc
primers
s'adoba

PER ENCARREGS:
JAUME ROCA,
Ordre, 136,
Saint Andreu.
JOSEP TO-
RRUELLA,
Pipollés, 73,
St. Martí.
MERCE-
RIA «Bell Ca-
prici», Carmel,
50, Les Corts.

CENTRAL I TALLER D'ADOBES

Jaume Fonollosa, Canvis Vells, 8.

Bisuteria fina. - BARCELONA

Si els seus
ulls es
cansen pot
evitar-ho
consultant
l'òptic
profes-
sional

J. Ruiz Urrea
Ronda Sant Antoni, 61
No confongui el numero. - Entrada per l'escala.

FÀBRICA DE LLONGANISSES
la millor de la nostra terra

TELEFONS

A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS

Quingles i Escaler

CASTELLCIUTAT

(Seu d'Urgell)

reol/172